

במדבר

מתחילה הפרשה⁶, קשור, ומהווה הכנה לנישואין⁷ של מתן תורה.

ב. "מתוך חבתן לפנינו מונה..."

כדי להבין זאת יש להקדים ולבאר את דברי רש"י⁸ בתחילת הפרשה "מתוך חבתן לפנינו מונה אותם כל שעה... באחד בניסן הוקם המשכן ובאחד באייר מנאם".

ובכך אין מובן, לכאורה:

(א) הסיבה שדברים חביבים נמנים לעתים קרובות, היא מפני שרוצים לדעת את מספרם, שהרי מפני חביבותם חשוב כל פרט בהם, ולכן רוצים לדעת את מספרם המדוייק "כל

א. פרשת במדבר קשורה למתן תורה

פרשת במדבר נקראת בדרך כלל בשבת שלפני חג השבועות¹, זמן מתן תורתנו. כל פרשה קשורה לזמן המסיים שבו היא נקראת²,

ובמיוחד, שיום מתן תורה הוא "יום חתונתו" של הקדוש-ברוך-הוא עם ישראל³, ובנישואין החתן עולה לתורה בשבת שלפני החתונה, כהכנה לחתונה⁴,

ומכך מובן, שציוויו של הקדוש-ברוך-הוא למנות את ישראל: "שאו את ראש כל עדת בני ישראל"⁵, שבו

(1) תוספות (ר"ה קללות שבתור"כ) מגילה לא, ב. רמב"ם הל' תפלה פי"ג ה"ב. טור וש"ע או"ח סת"כ"ח ס"ד.

ואף שבתוס' (הובא בהגה"מ לרמב"ם שם) "כדי שלא להסמיך כו'" - מכיין שכל הענינים שבתורה הם בתכלית הדייק, צ"ל שפרשת במדבר עצמה גם כן שייכת לעצרת. - וכמו פרשת נצבים שקוראין קודם ר"ה, שזהו מצד השייכות שבין פרשה זו לר"ה (תורת הבעש"ט - נעתקה ב"היום יום" ע' צ'. לקו"ת ר"פ נצבים), אף שהטעם ע"פ נגלה הוא "שלא להסמיך כו'" (תוס' והגה"מ שם).

(2) של"ה חלק תושב"כ ר"פ וישב.

(3) תענית כו, ב.

(4) דרושי חתונה (בסה"מ קונטרסים ח"א) ד"ה וכל בניך תרפ"ט קרוב לסופו. ולהעיר ממש שם "קוראין אותו לקרות האותיות שבתורה שהם המקיימים עשרה מאמרות" - והרי מהענינים דמ"ת הוא קיום (העולם שנברא ב)עשרה מאמרות ע"י נתנית עשרת הדברות (ראה שבת פח, א. נתבאר בדרושי חתונה שם פ"א).

(5) ולהעיר שגם פרשת נשא - שנכמה שנים

קוראין גם אותה לפני זמן מ"ת (ובדוגמת, מה שלפעמים קוראין לפני ר"ה גם פ' וילך) - התחלתה היא "נשא את ראש".

(6) וכן כל הפסוקים שלאח"ז, עד "אלה פקודי בני ישראל גו'" (ב, לב) הם בהמשך ל"שאו את ראש". וגם הפרשיות שלאח"ז הם בנוגע לענין המנין (ונשיאת ראש): פקוד את בני לוי גו' (ג, יד ואילך), "פקוד כל בכור זכר גו'" (שם, מ ואילך), "נשא את ראש בני קהת גו'" (ד, א ואילך).

(7) וגם בפשטות ש"שאו את ראש" שייך להקמת המשכן (ראה לקמן ס"ב) - הרי אמרו במדב"ר פי"ב, ח (בסופו): ביום חתונתו זה אהל מועד כו'. וראה גם פרש"י שמיני י, ה. נשא ז, א.

ולהעיר גם מתחומא פרשתנו ה (הובא בכלי יקר כאן ד"ה באחד לחדש. (וי"ש): משל למלך שנשא אשה כו'.

(8) וראה גם תחומא פרשתנו ד. במדב"ר פ"א,

או, לפחות, מיד למחרת, אם אי אפשר היה באותו יום עצמו¹⁰. מדוע דחו את הספירה בחודש שלם – עד אחד באייר¹¹?

(10) כי י"ל שמצד גודל העילוי דענין המשכן, לא הי' שייך או שום ענין אחר, אפילו לא הציווי על המנין אף שבא בסביבת הקמת המשכן. [וע"ד המבואר בלקו"ש ח"ו שם (ע' 216), הטעם שז"י קהל משה" הי' למחרת יום הכיפורים – כי ביום הכיפורים עצמו היו מסורים ונתונים רק לענין התשובה והתורה, ובמילא, לא הי' שייך או אפילו הציווי על מלאכת המשכן, אף שענינו הוא "כדי שידעו .. שנתכפר להם" (ראה בהגסמן בלקו"ש שם)]. ולהעיר מההוראה כי קאי רבי בהא מסכתא לא תשיילי' במסכתא אחרייתי (שבת ג, ב). (11) ע"פ דרך הפשט יש לומר: בנוגע להקמת המשכן מדגיש הכתוב (פקודי מ, ב. יז) שהי' "באחד לחודש", וזהו – אחת מעשר עשרות שנטל אותו היום (שבת פז, ב – הובא בפירושי"ר"פ שמיני

– וזוהו מובן, שזה שייך גם לדרך הפשט). ורצה הקב"ה שגם המנין (השייך להקמת המשכן) יהי' באחד לחודש – ביום נכאי, (ומכיון שביום הקמת המשכן לא הי' אפשר למנותם) (ככהערה הקודמת), מנאם באחד לחודש השני, דוגמה קצת עכ"פ ליום הקמת המשכן.

ועפ"ו יומתק (א) לשון רש"י "באחד בניסן הוקם המשכן ובאייר מנאם" – שבא להדגיש בזה ההשוואה שבין ב' ומנים אלו, ששניהם היו באחד לחודש. (ב) מה שמעתיק (לפני פירושו) רק "באחד לחודש" – ומשמיט תיבת "השני"*** – כי

מקום למנות שתי פעמים מצד ענין אחד – משכן (בתחלת נדבתו ולאחר הקמתו). ומכיון שהמנין דריש פירשתו היא מצד "שבא להסרות שכינתו עליהם", לכן מפרש רש"י שהמנין דפי תשא הוא "לידע מנין תותירם" (אלא שמי"ה הי' זה לאחרי י"ב, כי או דוקא הי' עילוי. כבפנים ההערה).

(*) הטעם מה שרש"י מנתיק גם "ידיבר במדבר סיני" – נתבאר בשיחת ש"פ במדבר תשכ"ה וראה גם לקמן הערה 33.

(**) כ"ה ברוב הדפוסים. ובדפוס ראשון מנתיק גם "השני".

שעה". אך הקדוש-ברוך-הוא יודע את מספרם של בני ישראל אף ללא ספירתם, ומדוע הוא ציוה שמושה ואהרן ימנו את ישראל?

(ב) כיון שמניית ישראל כאן קשורה להקמת המשכן, כדברי רש"י "כשבא להשרות שכינתו עליהם" – צריכה היתה הספירה להתבצע "באחד בניסן"⁹, ביום שבו "הוקם המשכן",

(9) ומה שהמנין דפי' תשא "לידע מנין הנותרים" הי' לאחד יום הכפורים, ולא מיד אחר המגפה – היא* מפני שאו הייתה "חבתן" בגלוי, (כדפירש רש"י (תשאל ל, טז)) כי או "נתרצה המקום לישראל לסלוח להם. ונצטוו על המשכן". ובפרט על פי משי"ת (לקמן ס"ט) שמנין בני"ה הי' כשהי' בהם שינוי למעליותא, הרי שינוי כזה נעשה רק לאחרי יוהכ"פ** (משא"כ לפני זה, לא הי' בהם עילוי לגבי קודם החטא, ואדרבה).

ועפ"ו מובנת גם בפשטות השייכות של "לידע מנין הנותרים" ל"ונתת אותו על עבודת אהל מועד" (נדבת המשכן) – כי רציו המקום לישראל בהסליחה ידוכ"פ, כאופן של "נתרצה להם כו'" (ולא רק שנתרו מן המגפה), נתבטא בזה ש"נצטוו על המשכן"*** (ראה במקומות שנשמנו בלקו"ש ח"ו ע' 214 הערה 29).

(*) בפשטות יש לומר, לפי שמיד לאח"ו עלה משה להר ושהה שם ב"פ יום – עד יוהכ"פ. אבל מוכח כדלקמן מלשון רש"י הנובא שט. וי"ל שהוכחת רש"י לזה היא ממה שהכתוב מקשר מנין זה ב"ונתת אותו על עבודת אהל מועד".

(**) ואולי יש לומר, שזוהו אחד הטעמים למה שהוזקק רש"י בפי פנחס (כ, א), לפרוש שני. ולהעיר שגם בפירושו הראשון שט אינו מוכיח הלשון "חייבה" (אף שיש לומר שסומך עצמו על מה שפירש לפניו). – וראה לקו"ש ח"ח ע' 327 ואילך.

(***) ומה שרש"י מפרש שהמנין הי' בכדי לידע מנין הנותרים – אף שכלאורה הי' אפשר לומר שהמנין הוא רק בגלל (השינוי של) הציווי על נדבת המשכן (כברשב"ם ר"פ תשא) – יש לומר בדרך הפשט (משא"כ בדרך החסידות – ראה לקמן סוס"ה) אין

ייחודו של "מנין" הוא בכך, שהכלל ממנינים בו כשוויים: ה"גדול שבגדולים" במעלה ובחשיבות אינו נחשב יותר מאחד, וה"פחות שבפחותים" אינו נחשב פחות מאחד.

מכך מובן¹⁵, שהחיבה לישראל – "חבתן" – המתבטאת באמצעות "מנין" אינה מפני מעלות מסויימות, שבהן יש הבדל בין יהודי אחד למשנהו, אלא מפני נקודת היהדות, שבה שווים כל ישראל¹⁶.

וכיון שנקודת היהדות כשלעצמה נעלית מגילוי, לכן הורה הקדוש ברוך הוא לספור את ישראל, על אף שגם ללא המנין גלוי הדבר כלפי שמיא, כי על ידי ה"מנין" מתגלית נקודת היהדות¹⁷. וכפי שרש"י מבאר זאת בפרשה קודמת¹⁸, שבה הוא מפרש לראשונה שמנין בני ישראל הוא

ג) מדוע דוקא במנין זה ניתנה ההוראה "תפקדו אותם... אתה ואהרן"¹², בשונה מכל המנינים האחרים: בספירת בני ישראל "כשיצאו ממצרים", וכך גם במנינים קודמים יותר¹³, אין מוזכר כלל בתורה מי מנאם. במנין "כשנפלו בעגל" נאמר "וידבר ה' אל משה... כי תשא את ראש בני ישראל..."¹⁴, שרק משה רבינו מנאם – ואילו כאן, במנין שלאחר הקמת המשכן, נצטווה משה במפורש, שגם אהרן ימנה ביחד עם משה רבינו?

ג. מנין מגלה את נקודת היהדות

ההסבר לכך בפנימיות הענינים הוא:

בוה מדגיש, שגם המנין (אף שהי' בחודש השני, הי' "באחד לחודש", דוגמת יום הקמת המשכן.

(12) א, ג. וראה גם שם – ד, ה, ו, י, יח.

ומה שהי' בהמנין גם "איש איש למטה" (א, ד) – הרי לא היו בהמנין עצמו כ"א "כשתפקדו היינו משה ואהרן) אותם יהיו עמכם נשיא כו" (פרש"י שם). ועי' צריך לפרש כן במ"ש (שם א, מד) משה ואהרן ונשיאי ישראל.

– הטעם שהוצרכו להנשיאים, עיין ספורנו (א, ד) ועוד. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 3 ואילך.

(13) ראה בהנסמן לקמן הערה 19. רש"י ר"פ שמות.

ומה שרש"י מתחיל כאן בהמנין "כשיצאו ממצרים" – כי רק בוה רואים ש"מונה אותם כל שנה", שהרי גם המנינים המנויים ברש"י היו במשך קצת יותר משנה אחת.

גם י"ל שהמנינים שקודם יצי"מ אין שייכים לגדו"ד – כי הם רק מה שהכתוב מונה אותם. משא"כ "כשיצאו ממצרים" י"ל שהי' מנין ממש כדמשמע בפרש"י פנחס כו, א.

(14) ר"פ תשא. והמנין "לידע מנין הנותרים" כשנפלו בעגל הוא תמנין דפ' תשא (ראה רש"י שם פסוק טז).

(15) ראה גם לקו"ש (המתורגם) ח"ד ע' 3 ואילך.

ח"ו (המתורגם) ע' 7.

(16) והגם שבנקודה זו שוה מטה לוי לכל ישראל – מ"מ, מצד חשיבותם המיוחדת, נמנו בפ"ע (רש"י א, מט). ויש להסביר זה (בהמשך להמבואר בפנים) כי חשיבותם היא בתולדה "לגיון של מלך" (רש"י שם), משא"כ בשאר בני בא זה ע"י שיבוא ל"נדבה רוחו אותו והבינו מדעו כו" (רמב"ם סוף הל' שמיטה ויובל) ומשה ואהרן מגלין זה (גם בשבט לוי) ע"י המנין.

ועפ"י מובן ג"כ השינוי דמנין בני' הוא מבין כ' שנה (מוכשר ל"נדבה רוחו") משא"כ בני לוי – די שיהי' ברי קיימא (רש"י במדבר ג, טו).

(17) ועפ"י יובן גדול העילוי שב"מנין", ועד אשר כל ספר במדבר נקרא "חומש הפקודים" (יומא סח, ב. פרש"י תשא שם).

(18) ר"פ שמות. וגם בפ' תשא שם: להודיע שהיא חביבה עליו.

מפני חביבותם: "להודיע חיבתם" – לגלות את חשיבותם וחיבתם.

ד. "מונה אותם כל שעה"

לפי זה אפשר גם לבאר את דברי רש"י⁸ "מונה אותם כל שעה". שהרי, לכאורה, אין מובן כלל: אמנם, מזמן יציאת מצרים ועד אז, עד "באחד לחודש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים", תקופה שמעט למעלה משנה, נמנו בני ישראל שלוש פעמים. אך מאז חלפה תקופה ארוכה ביותר, שלוש ושמונה שנים, עד לספירתם שוב – בשנת הארבעים. והדבר נדיר ביותר בשנים הרבות שלאחר מכן עד היום, שבהן נמנו ישראל פעם אחת בלבד, כנאמר במדרש⁹, שבמשך כל התקופות, עד עתה, נמנו ישראל רק תשע פעמים, וה"מנין" העשירי יהיה בביאת המשיח – ואם כך, כיצד מתאים לומר "מונה אותם כל שעה"?

בפשטות אפשר לומר, שבמלים "כל שעה" אין רש"י מתכוון שהם נמנים לעתים קרובות, אלא כאשר חל אצל ישראל שינוי משמעותי (למעלותא²⁰, הגורם לשינוי למעליותא ב"חייבתן"). בכל זאת, אין הדבר ברור כל כך מהביטוי "כל שעה".

אך לפי האמור לעיל, שהמנין הוא כדי לגלות את נקודת היהדות, יש לומר, שבביטוי "כל שעה" מתכוון

רש"י לרמוז, שגילוי נקודת היהדות, המתרחש על ידי המנין ונרמז בו, הוא באופן שהוא מורגש ומשפיע²¹ "כל שעה":

כאשר כופים יהודי לעבוד עבודה זרה ר"ל (וכך לגבי כל עבירה, אשר היצר הרע "כופה" על היהודי לעבור²²), הוא עלול לחשוב, לכאורה: כיון ש"אין לך דבר שעומד בפני התשובה"²³, והרי על ידי תשובה מאהבה "נעקר עונו מתחילתו"^{23*} – מה "נורא" כל כך אם יתנתק באופן זמני (ח"ו) מהקדוש־ברוך־הוא? – הרי תמיד²⁴ באפשרותו לשוב בתשובה ולתקן עצמו, ויותר מכך – לעקור לחלוטין את העבר!

אך רואים שלא כך הוא, אלא היהודי בטבעו מוכן למסירת נפש כדי לא להתנתק מהקדוש־ברוך־הוא אפילו לרגע אחד, בלי לחשוב שהוא יכול לתקן זאת מאוחר יותר. וההסבר לכך הוא, מפני ש"אור ה'" המלוכב בנפשו של היהודי הוא "למעלה מהזמן, ושליט ומושל עליו"²⁵, ולכן אין לגביו הבדל

(21) בסגנון הידוע "פעולה נמשכת".

(22) ראה רמב"ם הל' גירושין ס"ב.

(23) נסמן בלקו"ש ח"ז ע' 8 הערה 24.

(23*) רש"י יומא פו, א.

(24) ואף שהאומר אחטא ואשוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה – הרי אם דחק ונתחוק ונתגבר על יצרו ועשה תשובה מקבלין תשובתו (אגרת התשובה פ"א).

(25) תניא פכ"ה (לא, ב).

ויל"פ ב' הענינים: מצד "למעלה מהזמן" כל ענין (אפי' של רגע) יש בו ענין דנצחיות וכדלקמן (בתניא שם לב, א) בקדושה, אלא שבענין דלעו"ז

(19) תנחומא תשא ט. במדב"ר פ"ב, יא. פסיקתא

דר"כ פ' שקלים (ית, א).

(20) ראה לעיל הערה 9.

כוחותיו הפנימיים, השכל וכדומה, כפי שהיו.

לדוגמא, כמוסבר בספר התניא²⁶, שגם קל שבקלים מוסר נפשו על קידוש ה', ובכל זאת הוא נקרא "קל שבקלים" גם כאשר הוא מוכן למסור נפשו ממש, כפי²⁷ על עבירות אחרות הוא עלול לעבור.

(ב) שנקודת היהדות משפיעה על כוחותיו הפנימיים: תפיסתו השכלית וכדומה הם בהתאם לנקודת היהדות. אך בכל זאת ניכר, שתפיסתו זו במוח וכו' אינה נובעת מהשכל עצמו²⁸, אלא מכוח אחר שהשפיע על הבנתו.

(ג) שנקודת היהדות חודרת ומשפיעה על כל מהותו ודיא כל מציאותו. כך, שהשכל כשלעצמו מבין בהתאם לנקודת היהדות.

זהו ההבדל בין שלושת ה"מנינים" שהוזכרו לעיל:

ביציאת מצרים האירה אצל ישראל אמונה פשוטה, אשר עוררה אצלם את "לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה"^{28*}, אך לא היה לכך קשר עם כוחותיהם הפנימיים²⁹.

בין רגע קצר לבין תקופת זמן ארוכה. התנתקות מהקדוש-ברוך-הוא, ח"ו, אפילו לרגע אחד, מופרכת אצלו בדיוק כמו לתקופה ארוכה.

לכך מתכוון רש"י בביטוי "מונה אותם כל שעה": גילוי נקודה היהדות במנין משפיע ושומר על היהודי "כל שעה", אפילו לזמן קצר, ואף שביכולתו לתקן את העבר – אך כיון שבזמן המועט, עד אשר יתקן, הוא נפרד מאלקות ח"ו – הרי הוא מבטל את כל החישובים, ומוסר את נפשו, כי את נקודת היהודי הוא "מונה כל שעה".

ה. שלושה אופנים של "מנין" וגילוי נקודת היהדות

לפי כל האמור לעיל יובן ההבדל בין שלושת סוגי ה"מנינים" המוזכרים בדברי רש"י: כשיצאו ממצרים, כשנפלו בעגל וכו' (לפני הקמת המשכן), ובאחד באייר לאחד הקמת המשכן:

בגילוי נקודת היהדות ובהשפעתה על ישראל יש, באופן כללי, שלושה אופנים:

(א) שגם לאחר שמתגלית אצלו נקודת היהדות – עד כדי כך שהיא מעוררת אצלו נכונות למסירות נפש בפועל ממש, בכל זאת נשארים עדיין

תשובה עוקרת; מצד "ושליט ומושל עליו" אפשר שענין דלפי שעה יהפך להיות נוגע יותר מענין דומן ארוך.

(26) פי"ח ואילך.

(27) אין סתירה לזה ממש בקונט' העבודה פ"ה (32) - כי המדובר שם הוא בכללות. אבל בנוגע לענינים פרטים אפשר להיות כו' כבפנים.

(28) ראה סידור שער ל"ג בעומר בתחלתו.

(28*) ירמ' ב, ב.

(29) שלכן הוצרך להיות "כי בדת העם" (תניא

פל"א).

העלאה ממטה למעלה³¹. כך הוא גם ההבדל בין משה לבין אהרן, שמשה הוא "שושבינא דמלכא" ש"ממשיך" אלקות מלמעלה למטה, ואהרן הוא "שושבינא דמטרוניתא" – הוא מעלה את כנסת ישראל ממטה למעלה³².

וכיון שה"מנין" שלאחר הקמת המשכן היה כדי לגלות את נקודת היהדות לא רק מלמעלה למטה, אלא גם מצד הכוחות הפנימיים עצמם, ממטה למעלה – לפיכך הוא היה צריך להתבצע על ידי משה ואהרן יחדיו. ודוקא "באחד לחודש השני", כאשר יש גם ענין של העלאת המטה, ולא רק³³ המשכה מלמעלה.

ז. המנין בחודש אייר – הכנה למתן תורה

זהו הקשר בין פרשת במדבר, המתחילה בציווי "שאו את ראש..." (ויש לומר, ש"שאו" הוא גם מלשון נישואין) – לבין "יום התונתו זה מתן תורה":

31 נתבאר בארוכה בלקו"ש ח"א פ' אמור. ח"ד ע' 1302. ולהעיר מלקו"ת פרשתנו ג, א. 32 זח"ג כ, א (רע"ט). נג, ב. וראה לקו"ת פרשתנו ב, סע"ד ואילך, שוהו גם שני הענינים "במדבר סיני" ו"באהל מועד". ע"ש. 33 ויש לומר, (ביינה של תורה" שבפרש"י, שבזה שרשי מעתיק (לפני פירושו) "במדבר סיני (באחד לחודש)", מרמז הטעם למה שנמנו "באחד באייר" – לפי שזה המנין שייך לענין ההעלאה מלמטלמ"ע, בחו" "במדבר סיני" [אלא שמי"מ הוא שייך גם ליום הקמת המשכן – המשכה מלמעלה "באחד לחודש" (ראה לעיל הערה 11 ובשוה"ג הא)].

לפני הקמת המשכן, כאשר על ידי "יעשו לי מקדש" היו צריכים להגיע ל"ושכנתי בתוכם"³⁰ – בתוך פנימיותם – היה "מנין" מסוג שני²⁰, ולא הספיקה ה"חיבה" שנתגלתה על ידי המנין בצאתם ממצרים, כי עתה היה צורך בהודעת החיבה, בגילוי נקודת היהדות, באופן מעמיק יותר, אשר יחדור וישפיע גם על הכוחות הפנימיים – ושכנתי בתוכם – שיהיו מוכנים לגילוי של "ושכנתי" בתוכם.

ולאחר הקמת המשכן, כאשר כבר עשו ישראל את העבודה במשכן והפכו להיות בעצמם "משכן" לקדוש-ברוך" הוא לא רק מפני "ושכנתי" מלמעלה, אלא מפני עבודתם העצמית – או היה "מנין" שלישי: שחיבתן של ישראל, נקודת היהדות, נתגלתה גם מצד הכוחות הפנימיים עצמם, כדלעיל.

ו. חודש אייר ואהרן – העלאת המטה

בכך יובן מדוע היה המנין שלאחר הקמת המשכן רק "באחד באייר", ומדוע גם אהרן היה צריך להשתתף במנין בני ישראל ביהד עם משה:

ההבדל בין ניסן – חודש הגאולה, יציאת מצרים – לבין אייר – החודש של ספירת העומר – הוא: ניסן הוא המשכה מלמעלה למטה, ואייר –

30 תרומה כה, ח. ר"תוכם" (לשון רביס) היינו "בתוך כאו"א מישראל" (נסמן בלקו"ש [המתורגם] ח"ג ע' 160).

במתן תורה התחדשו שני הענינים –
 "העליונים ירדו לתחתונים"
 ו"התחתונים יעלו לעליונים"³⁴.

וכהכנה לאיחוד הקדוש-ברוך-הוא
 עם ישראל בשני הקוים³⁵ – "המשכה"

34) שמו"ר פי"ב, ג. תנחומא וארא טו. וראה
 לקו"ש ח"ח ע' 23 ואילך.

35) ויש לומר, שב' קוין אלו נרמזים [לא רק
 במקום הציווי "במדבר סיני באהל מועד" (ראה
 הערה 32), אלא גם] בזמן הציווי "באחד לחודש גו'
 בשנה גו'": "חודש" שייך ללבנה מלכות – העלאה,
 ו"שנה" – לחמה, ז"א – המשכה (ראה לקמן שם
 הערה 18).

וע"פ המבואר לקמן שם (ע' 267), שעיקר
 העילוי דמ"ת הוא חיבור ב' הקוין יחד – יש לומר,
 שגם ענין זה נרמז בזמן הציווי, כי "בח' חודש ובח'

של אור אין סוף בכנסת ישראל,
 והעלאה של כנסת ישראל לאור אין
 סוף – קוראים בתורה על ה"מנין" אשר
 היה "באחד לחודש השני (שבא לאחד
 החודש הראשון והמשכותיו), ואשר
 יתבצע על ידי משה רבינו, שושבינא
 דמלכא, ואהרן, שושבינא דמטרוניתא,

וזהו ההכנה לאיחוד שבמתן תורה,
 שעל ידי אורייתא³⁶ – "ישראל³⁷
 וקודשא בריך הוא כולא חד".

(משיחות ש"פ במדבר תשכ"ד-כ"ה)

שנה (שבכתוב זה) הכל אחד" (לקו"ת שם ג, א
 מוח"ג קיז, ב).

36) לקו"ת ויקרא ה, ג (מוח"ג עג, א).

37) זח"ג צג, ריש ע"ב.

